

מ"ת 44913/03/20 - מדינת ישראל נגד יבגני שוייחט

בית המשפט המחוזי בנצרת

30 מרץ 2020

מ"ת 44913-03-20 מדינת ישראל נ' שוייחט(עציר)

בפני כבוד השופטת אילונה לינדנשטראוס
מדינת ישראל
המבקשת

נגד
המשיב
יבגני שוייחט (עציר)

נוכחים: בשם המבקשת: עו"ד לוסאנה סאיג

בשם המשיב: עו"ד אבי אמר

המשיב לא הובא - מתקיימת שיחת טלפון

המשיב הזדהה באמצעות שמו ומס' תעודת הזהות שלו

נציג שב"ס אכרם ניקולא

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

1. כנגד המשיב הוגש כתב אישום אשר מייחס לו את ביצוע העבירות הבאות:
 - א- עבירות בנשק- עבירה לפי סעיף 144 (ב3) לחוק העונשין- התשל"ז- 1977 (להלן: "חוק העונשין").
 - ב- רישום כוזב במסמכי תאגיד- עבירה לפי סעיף 423 לחוק העונשין.
 - ג- קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות- עבירה לפי סעיף 415 סיפא לחוק העונשין.
2. מכתב האישום עולה בתמצית כי המשיב הינו בעלים משותף של מטווח ובית מסחר למכירת תחמושת בשם "יד רותם גיל מטווחי ירי בע"מ" הנמצא במטולה ומורשה לעיסוק זה על ידי המשרד לביטחון פנים (להלן: "המטווח"). בנוסף לכך, המשיב הינו סוהר בטחון בשירות בתי הסוהר.

על פי נהלי המשרד לביטחון פנים, על בעל מטווח המוכר תחמושת לנהל, בין היתר, פנקסי מלאי תחמושת בהם עליו לרשום את כמות התחמושת שהתקבלה במטווח אל מול כמות התחמושת שנמכרה, ופנקס יורים בו עליו לרשום את פרטי היורים במטווח, הנשק בו ירו וכמות התחמושת בה השתמשו. תנאי לרכישת נשק כדין מספק

תחמושת מורשה הוא הגשת בקשה למשרד לביטחון פנים, אליה יש לצרף צילומים של שני הפנקסים המלמדים על כך שהתחמושת שנרכשה בעבר כבר נמכרה ונורתה במטווח. לאחר מכן מוציא המשרד לביטחון פנים רישיון לרכישת תחמושת ובעל הרישיון רשאי לקנות את התחמושת מספק מורשה.

ספק התחמושת ממנו היה המשיב קונה תחמושת עבור המטווח היה "נשק הצפון" בעפולה. לצורך הפעלתו רכש המטווח כ- 30,000 כדורי תחמושת מדי שנה.

בתחילת שנת 2019 או סמוך למועד זה קשר המשיב עם הייתם זועבי (להלן: "**הייתם**") עמו הייתה לו היכרות ארוכת שנים, קשר לפיו יספק המשיב להייתם כדורי תחמושת תמורת שקל וחצי לכל כדור. על מנת לממש את הקשר החל מינואר 2019 היה המשיב מגיש בקשות לרכישת תחמושת, שכללו חלק קטן באופן יחסי של תחמושת עבור המטווח וכמות גדולה הרבה יותר של תחמושת שנועדה למכירה להייתם. המשיב עשה זאת כאשר הוא מציג מצג שווא בפני המשרד לביטחון פנים, לפיו התחמושת נועדה כולה למטווח.

על סמך מצג השווא היה המשרד לביטחון פנים מנפיק למשיב רישיון לרכישת תחמושת אותה היה המשיב רוכש מ"נשק הצפון". על התחמושת שנועדה לשימוש המטווח היה המשיב משלם בכרטיס אשראי ואילו את התחמושת שנועדה למכירה להייתם היה המבקש רוכש במזומן.

לאחר מכירת התחמושת להייתם היה המשיב רושם פרטים כוזבים בפנקסי המטווח, כך שיראה כי התחמושת שהועברה להייתם הוכנסה למלאי המטווח, נמכרה לאנשים שונים ונורתה על ידם. זאת עשה המשיב, על מנת שיוכל להגיש בקשה חדשה לרישיון לרכישת תחמושת. בהמשך לכך צירף המשיב את צילומי הפנקסים הכוזבים לבקשותיו למשרד לביטחון פנים, ועל סמך מצג שווא זה אישור לו המשרד לביטחון פנים לרכוש תחמושת נוספת ונתן לו רישיון לעשות כן.

בדרך זו רכש המשיב ב- 58 הזדמנויות שונות ובין התאריכים 6.1.19 - 5.2.20, סך כולל של 264,850 כדורי תחמושת מ"נשק הצפון" תמורת 259,374 ₪. במקביל ובאופן עוקב לרכישות אלו מכר המשיב את התחמושת להייתם וזאת בסך כולל של כ- 397,275 ₪.

3. בד בבד עם הגשת כתב האישום, הגישה המבקשת בקשה למעצר המשיב עד תום ההליכים. לטענת המבקשת, קיימות ראיות לכאורה להוכחת אשמת המשיב, אשר כוללות, בין היתר, את הודאת המשיב במיוחס לו, התכתבויות וואטסאפ בינו ובין הייתם ואיכוני הטלפונים הניידים של המשיב והייתם.

4. במסגרת הדיון מיום 24.3.20 הסכים ב"כ המשיב לקיומן של ראיות לכאורה ועילת מעצר, אך עתר לשחרורו בחלופת מעצר. בתמצית הפנה להיותו של המשיב מחוסר עבר פלילי, לעובדה כי עסקין במכירת כדורים בלבד ולא בכלי נשק, וכן למצב החירום בו מצויה מדינת ישראל בשל מגפת הקורונה. עוד טען כי הודאת המשיב במיוחס לו מאיינת כל חשש לשיבוש הליכי משפט. לבסוף הפנה ב"כ המשיב לטיב החלופה

והמשמורנים המוצעים.

מנגד, טענה המשיבה כי יש להורות על מעצרו של המשיב עד לתום ההליכים. הפנתה לחומרת המעשים המיוחסים למשיב בכתב האישום ולמסוכנות הנלמדת ממעשיו, גם בשים לב להיותו איש שב"ס.

בהמשך הדיון נחקרו בפניי המפקחים המוצעים.

דין והכרעה:

5. הלכה היא, כי מעורבות בעבירות נשק מקימה חזקת מסוכנות, שרק בנסיבות חריגות ובמקרים יוצאי דופן ניתן לאיינה בחלופת מעצר:

"לפי סעיף 21(א)(1)(ג)(2) וסעיף 35(ב) לחוק המעצרים, באה עבירה בנשק בגדר "עבירת בטחון" המקימה עילת מעצר עצמאית. לא זאת בלבד, אלא שבדרך-כלל יש לראות בעוברי עבירות כאלה כמי שמסכנים את הציבור. בעילת המעצר שמקימה עבירה בנשק כרוכה אפוא, כפן נוסף שלה, גם העילה של מסוכנות, לפי סעיף 21(א)(1)(ב) לחוק המעצרים. שתי עילות אלה, כאשר הן כרוכות יחד, מצדיקות מעצר עד תום ההליכים, ורק במקרים חריגים ומיוחדים ניתן להשיג את מטרת המעצר על דרך של חלופה (ראו דבריי בבש"פ 4920/02 פדרמן נ' מדינת ישראל [21]. כן ראו: בש"פ 3596/96 יצחקי נ' מדינת ישראל [22]; בש"פ 922/01 עיראקי נ' מדינת ישראל [23]). (בש"פ 10028/03 אלקריף נ' מדינת ישראל פ"ד נח(2) 577).

6. בעניינינו, מכר המשיב לכאורה מאות אלפי כדורי תחמושת שלא כחוק חרף האפשרות כי אלו יכולים להגיע לגורמים פליליים או עוינים, דבר אשר עלול לפגיעה חמורה בציבור, ועלול אף להביא לפגיעה בחיי אדם. לעניין זה כבר נקבע:

"כלל הוא כי עבירות נשק בכלל, ועבירות סחר בנשק בפרט, נמנות על העבירות החמורות בקשת העבירות המטילות אימת מסוכנות חמורה כלפי הפרט והציבור. המסוכנות הנלווית לסחר בלתי חוקי בנשק, במיוחד על רקע פעילות הטרור לה נתונה החברה הישראלית ונוכח התרחבותה של הפשיעה המאורגנת בישראל, מצויה ברף גבוה ביותר. הסחר הבלתי חוקי בנשק מניח אפשרות כי כלי נשק יגיעו בתנועת הסחר לידי גורמי טרור או לארגוני פשיעה, וישמשו בידי רוכשיהם כלי הרג שיופעלו כלפי אזרחים תמימים, תוך חשיפת תושבי ישראל לסיכון חמור ביותר" (בש"פ 817/09 דראר ג'אבר נ' מדינת ישראל (1.3.2009)).

אוסף כי מצאתי לדחות לחלוטין את טענת ב"כ המשיב, לפיה העובדה שמשיב מכר "כדורים בלבד" אינה עולה בקנה אחד עם דרגת החומרה של מכירת כלי נשק כגון אקדח או רובה. בסופו של יום אותם "כלי נשק" אליהם

הפנה ב"כ המשיב אינם יכולים לגרום בכוחות עצמם לפגיעה, ללא התחמושת אותה לכאורה מכר המשיב. בשים לב לכמות העצומה של התחמושת שמכר המבקש, אשר אין לדעת כאמור לאילו גורמים הגיעה, לא יכול להיות ספק לטעמי באשר לדרגת החומרה הנשקפת ממעשי המשיב והמסוכנות האינהרנטית העולה מהם. בתמצית אוסיף כי העובדה שהמשיב ביצע לכאורה את המיוחס לו במקביל לעבודתו כאיש שב"ס, אף מעצימה את המסוכנות הנשקפת ממנו.

דומה, כי לו היה מדובר במקרה בו נסחרו מספר כלי נשק, לא היתה כל התלבטות ביחס לנחיצות מעצר עד לתום ההליכים על מנת להגן על שלומו של הציבור. לפיכך, כשמדובר במקרה בו הועברה לידיים בלתי מורשות תחמושת המסוגלת לשמש מאות כלי נשק, התשובה ברורה.

7. לכל האמור יש להוסיף ולהפנות למרמה בה נהג המבקש, אשר נעשתה לכאורה תוך רישום כוזב והצגת מצגי שווא בפני הרשות המפקחת. כידוע, שאלת השחרור לחלופת מעצר תלויה, במידה מרובה, ביכולת ליתן בנאשם אמון. התנהלות המבקש, אשר על פי כתב האישום נמשכה למעלה משנה ונעשתה בתחכום רב, כמו גם העובדה שלא חשש להפר את האמון שנתנה בו הרשות המפקחת, מלמדת לטעמי כי לא ניתן לתת בו את האמון הנדרש לצורך שחרור בערובה.

"שחרור לחלופת מעצר או למעצר בפיקוח אלקטרוני מחייבים מתן אמון בסיסי בנאשם כי יעמוד בתנאים ובמגבלות שיוטלו עליו" בש"פ 5399/16 מ"י נגד ג'רבי, סע' 14 (8.7.2016) ראה גם, בשפ 352/11 ברי נ' מ"י, סע' 13 (25.1.2011)

המרמה והתחכום, לכאורה, בהם נהג המשיב על מנת לרכוש את כדורי הנשק ולהעבירם לידיים בלתי מורשות, מהוות מעילה באמון ברמה גבוהה וחמורה. אותו רישיון אשר ניתן לו לשם טיפול בתחמושת והעברתה אך ורק לידיים מורשות, נוצל על ידו לביצוע העבירות. המעשים המיוחסים למשיב מבחינת אינטנסיביות המרמה והונאת הרשויות, ההיקפים העצומים והשיטתיות מקימים בפני עצמם את עילת המסוכנות.

"בית משפט זה כבר קבע בעבר כי עילת המסוכנות עשויה להתקיים גם כאשר מיוחסות למשיבים עבירות רכוש בלבד, וזאת כאשר המסוכנות נלמדת מנסיבות ביצוע העבירות הללו, כך כאשר העבירות מבוצעות באורח שיטתי או בהיקף ניכר או תוך התארגנות של כמה עבריינים או תוך שימוש באמצעים מיוחדים ומתוחכמים" בש"פ 11136/2003, מ"י נ' איטח, עמ' 349 (25.12.2003)

בהתאם לאמור לעיל, די בעבירות המרמה אשר ביצע לכאורה, המשיב בתחכום רב כדי להביא לגיבושה של חזקת המסוכנות.

8. מדובר בביצוע לכאורה של רצף עבירות בנשק, ב - 58 הזדמנויות שונות ובתוך 13 חודשים, לאמור, ניתן להמשיל זאת לביצוע של מעשה עבירה אחת לשבוע. רציפות מעשים זו שוללת קיום החרג להלכה שנקבעה בדבר מעצר עד לתום ההליכים בעבירות נשק.

"כאשר המעורבות בעבירות הנשק נוגעת לרצף של ביצוע עבירות, אינני סבורה שמתקיים החרג לכלל

הנוהג לפיו יש להמנע משחרורם של נאשמים שלהם מיוחסות עבירות נשק "בש"פ 3200/15 אבו חייט נ' מ"י סע' 32 (28.5.2015).

9. אציין כי נתתי דעתי לגילו של המשיב (יליד 1975) ולעובדה כי אין לחובתו כל עבר פלילי. למעשה ובשים לב למקום העסקתו, נראה כי המדובר באדם אשר עד לאירועים מושא כתב האישום ניהל אורח חיים נורמטיבי לחלוטין. כן נתתי דעתי לעובדה שהמשיב עצור מאחורי סורג ובריח, לראשונה בחייו ואף מוחזק כעצור "טעון הגנה" נוכח עבודתו כאיש שב"ס.

ביחס לטיעון כי בעת הזו התפשטות נגיף הקורונה כמגיפה עולמית מצדיקה שקילת חלופה, לא נטען כי המשיב נמצא בקבוצת סיכון בריאותית ולכן אין בכך כדי להטות את הכף.

10. בהעדר אמון בסיסי במשיב שיקיים את תנאי מעצרו, נוכח חומרת העבירות המיוחסות לו, כמו גם המסוכנות העולה מממנו והעדר האמון שניתן לתת בו, לא מצאתי כי עניינו של המשיב נכנס לגדר החריגים בהם ניתן להשיג את מטרת המעצר בדרך של חלופה.

כפי שפורט לעיל, לא מצאתי כי יש מקום לבחון את החלופה הספציפית שהוצעה בעניינו של המשיב או את אפשרות מעצרו של המשיב בפיקוח אלקטרוני. לעניין זה נפסק:

"בבסיסו, שחרור בערובה הוא מעין חוזה אמון בין המשוחרר לבין בית המשפט. המשוחרר מתחייב לכך שיעמוד בתנאים ובית המשפט, בהנחה שהוא נותן בו אמון- מורה על שחרורו. כל האמצעים הנוספים, יהיו אלו מפקחים בשר ודם או איזוק אלקטרוני, אינם אלא חישוקים שנועדו להבטיח את קיומו של החוזה, אולם אינם יכולים להוות את בסיסו" (בש"פ 9854/06 עאטיאס נ' מדינת ישראל (13.12.2006)).

כן נקבע:

"עם זאת, תנאי בסיסי בבחינת חלופת מעצר הוא מתן אמון במבקש עצמו שיקיים את תנאי מעצרו או שחרורו (בש"פ 769/15 אבו עסב נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] בפסקה 17 (9.2.2015); בש"פ 8389/15 אבו כאטר נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] בפסקה 18 (27.12.2015)). האמון שנותן בית המשפט בנאשם שיקיים את התחייבויותיו הינו הנדבך הראשון בלעדיו אין בהחלטה לשחרר נאשם בתנאים מגבילים או לעצרו בפיקוח אלקטרוני. הפיקוח האלקטרוני אינו אלא אמצעי פיקוח טכני שנועד להבטיח את קיום התחייבויותיו של הנאשם, ולא מחליף תנאי בסיסי זה" (בש"פ 1903/18 מרואני נ' מדינת ישראל (10.04.2018)).

11. נוכח כל המפורט אני מורה על מעצרו של המשיב עד לתום ההליכים נגדו.

ניתנה והודעה היום ה' ניסן תש"פ, 30/03/2020 במעמד הנוכחים.

גדי צפריר , שופט

הוקלד על ידי עדן ונדר